

Letnik 29, številka 1-2/2013

vode pocitka

revija za **evangelijsko duhovnost**

*Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem.
Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet.
Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši.*

(Sveto pismo, Jn 14,27)

Vode počitka

kazalo

UVODOMA	4	V vicah smo že sedaj!
OČITNO	6	Nikoli zastarel psalm
ODKRITO	14	Zakaj je Jezus prišel?
NEPOSREDNO	16	Intervju z Bogom
NENAVADNO	18	En dan s hudičem
GENIALNO	22	Bog je ustvaril učitelja
SPODBUDNO	24	Nagovor skupnosti

Foto: M. H.

POMEMBNO	26	Dejavna molitev pravičnega
RESNO	30	Pavlova molitev
KONKRETNO	34	Kupi mleko
LOGIČNO	37	Pascalova stava
DINAMIČNO	38	Skavti zgradili most čez Krko
NARAVNO	42	Odkrivamo darove Božje narave
KOMIČNO	45	Anekdote
PAMETNO	46	Modrosti

Peter Golob
urednik

V vicah smo že sedaj!

»Dominus soli est dominus coeli et infernorum« ali po slovensko »lastnik zemljišča je tudi lastnik neba in podzemlja« je latinski pravni rek, ki govori o tem, da lastninska pravica na zemljišču po rimskem in po občem pravu ni bila omejena ne navzgor ne navzdol. Zaradi tega so rekli, da sega lastninska pravica od neba do pekla (Kranjc Janez). Upal si bom posplošiti in reči: vsaka pravica sega od neba

do pekla in z njo tudi življenje samo.

Razpeti med nebom in peklom, podvrženi zunanjim in notranjim dejavnikom, okoliščinam in boleznim smo v turbulenci dneva in noči, časa in prostora, nihamo med skrajnostmi, iščemo in se trudimo, najdemo in spet izgubimo, se dvignemo in spet pademo. Pred našimi očmi kot da se odvija apokaliptičen boj med nebeškimi silami in peklenskim ognjem. A v tem akcijskem filmu nismo le gledalci, naša vloga je vloga glavnega junaka, vloga poraženca, a včasih le statista. In sreča se meri v trenutkih, srečen konec je le upanje in stvari se ne uresničijo vedno, kot bi si želeli ...

A še vedno smo tukaj! Vsi po vrsti, od prvega do zadnjega smo v tem kotlu podvrženi sladkim in grenkim izkušnjam. A prav trpljenje je naš skupni imenovalc in je hkrati dokaz, da smo na pravi poti in da je v slogi moč. Edina garancija, da bomo združili moči, in jamstvo, da bomo

uspeli. Med nebesi in peklom smo kot na prizorišču epskega boja, ne boja, ampak mesarskega klanja (F. Prešeren). Kot ljudje božji hrepenimo po pravici, miru, poštenju, veselju, iskrenosti, sočutju. In v stalnem pričakovanju vsega tega smo *prav do te ure lačni in žejni in nagi. Tepejo nas, iz kraja v kraj bežimo. Utrujeni smo, ker delamo z lastnimi rokami. Kadar nas sramotijo, blagoslovljamo, kadar nas preganjajo, potrpite, kadar nas preklinjajo, odgovarjamo blágo. Postali smo kakor smeti sveta, kakor izvizek vseh, vse do tega trenutka. Od vseh strani pritiskajo na nas, pa nismo utesnjeni. Ne vidimo poti, pa jo še najdemo. Preganjajo nas, pa nismo zapuščeni. Ob tla nas mečejo, pa nismo uničeni.*

Ampak v vsem sebe priporočamo kot Božje služabnike: v veliki stanovitnosti, v nadlogah, v potrebah, v stiskah, pod udarci, v ječah, pri uporih, v naporih, v bedenjih, v postih, s čistostjo, s spoznanjem, s potrpežljivostjo, z dobroto, s Svetim

Duhom, z iskreno ljubeznijo, z besedo resnice, z Božjo močjo, z orožjem pravičnosti v desnici in levici, v slavi in sramoti, na slabem in dobrem glasu, kakor zapeljevalci, a vendar resnični, kakor neznani in spoznani, kakor umirajoči, pa glejte, živimo, kakor kaznovani, a ne usmrčeni, kakor žalostni, pa vedno veseli, kakor ubogi, pa mnoge bogatimo, kakor bi nič ne imeli, pa imamo vse.

Zato ne omagujemo. Nasprotno, čeprav naš zunanji človek razpada, se naš notranji iz dneva v dan obnavlja. Naša trenutna lahka stiska nam namreč pripravlja čez vso mero težko, večno bogastvo slave, ker se ne oziramo na to, kar se vidi, ampak na to, kar se ne vidi. Kar se namreč vidi, je začasno, kar pa se ne vidi, je večno. Naša domovina pa je v nebesih!

(Povzeto po besedilih iz Svetega pisma SSP3, Nova zaveza)

dr. Daniel Brkič
 pastor Evangelijske cerkve »Dobrega
 pastirja« Novo mesto, superintendent
 Evangelijske Cerkve v Sloveniji in
 profesor na protestantski Teološki
 fakulteti Univerze v Zagrebu

Nikoli zastarel psalm

Stopniška pesem.

Svoje oči vzdigujem h goram:

od kod bo prišla moja pomoč?

Moja pomoč je od GOSPODA,

ki je naredil nebo in zemljo.

*Naj ne da, da bi tvoja noga
omahovala,*

tvoj varuh naj ne dremlje.

Glej, ne dremlje, ne spi,

Izraelov varuh.

GOSPOD je tvoj varuh,

GOSPOD je tvoja senca,

nad tvojo desno roko.

Podnevi te ne bo udarilo sonce,

ne luna ponoči.

GOSPOD te bo varoval vsega hudega,

varoval bo tvoje življenje.

GOSPOD bo varoval tvoje odhajanje

in prihajanje, od zdaj in do večnosti.

(Psalm 121)

Romarjev psalm

Psalm sodi med 15 romarskih

psalmov, ki se imenujejo tudi

stopniški psalmi. Začenjajo se s 120.

psalmom, končajo pa se s 134.

psalmom. Judovski romarji so jih prepevali in recitali ob treh vsakoletnih zapovedanih romarskih praznikih, povezanih z jeruzalemskim templjem. »Trikrat v letu naj se prikažejo vsi tvoji moški pred GOSPODOM, tvojim Bogom, na kraju, ki ga izbere: na praznik nekvašenega kruha (pesah, velika noč), na praznik tednov (šavuot, binkošti) in na šotorski praznik (sukkot, zahvalna nedelja) ...« (5 Mz 16,16)

Po babilonski sužnosti so stopniške psalme kot del liturgije prepevali tudi leviti med bogoslužjem, medtem ko so stali na petnajstih stopnicah tempeljskega preddverja. Takrat so se jim pridružili tudi romarji s stopniškim psalmom, ki pravi: »Veselim sem se, ko so mi rekli: 'V GOSPODOVO hišo pojdemo.' Naše noge so se ustavile ob tvojih vratih, Jeruzalem ..., tja se vzpenjajo rodovi, GOSPODOVI rodovi: pričevanje za Izraela je, da slavi ime GOSPODOVO.« (Ps 122,1-4) Besedilo teh romarskih psalmov je poznal tudi 12-letni Jezus, ko je šel s starši in z romarji v Jeruzalem, kajti to

je bil obvezni del bogoslužne liturgije. David je avtor štirih stopniških psalmov (122, 124, 131, 133), Salomon enega (127), ostalih 10 pa je anonimnih. Stopniški psalmi so kot zbirka uvrščeni na pravo mesto, takoj po 119. psalmu, ki je zahvalna pesem Tori in je njeno nadaljevanje. Kajti veselje nad postavo je osnova judovske pobožnosti.

Romarjeva vera

Psalm izraža globoko vero romarjev, ki so potovali dolgo pot od doma do Jeruzalema in nazaj. Mnogi celo iz daljne diáspore, kjer so živeli kot raztresena skupnost na ozemljih drugih narodnosti in ver. Med potjo so prepevali in recitali psalme kot molitve (molitvenik) in o njih poglobljeno razmišljali (kontemplacija), ne pa kot današnji duhovno prazen, tesnoben in nemiren človek postmoderne sekularizirane družbe, ki je svet uredil brez Boga. Tak svet je vedno tudi proti človeku. Judje so prišli na bogoslužje pripravljani. Danes pa smo izgubili

občutek za simboliko in liturgično lepoto (estetiko) bogoslužja v cerkvi. S tem izgubljam tudi občutek za svetost in spoštovanje, kajti cerkev je kraj, kjer se razodeva Božja slava in veličastvo. »GOSPOD, ljubim prebivališče tvoje hiše, kraj, kjer prebiva tvoja slava.« (Ps 26,8) Izgublja se občutek za kulturo Božje službe. Izgublja se tudi občutek za spodobno oblačenje, prepevanje, pridiganje in obnašanje. Takšna bogoslužja so oropana lepote in so podvržena navadam, okusom in trendom, ki onečaščajo Božjo hišo. Zgrajena so na senzualnosti in atraktivnosti, ne pa na duhovnosti in svetosti.

Romarjev pogled

Psalm govori o popotnikovem razmišljanju, zato je napisan v prvi osebi: »Svoje oči vzdigujem h goram: od kod bo prišla moja pomoč? Moja pomoč je od GOSPODA, ki je naredil nebo in zemljo.« Judovski romar se vrača iz Jeruzalema domov. V templju je bil vesel, uslišan in obkrožen z

Božjo slavo in bližino. Zdaj je prišel trenutek slovesa in znova se ga lotevajo vsakdanje skrbi. Spet bo obkrožen s stiskami, samoto, strahovi, z novimi dolžnostmi in z občutki zapuščenosti. Strah ga je dolge poti.

Tudi mi smo kot posamezniki in kot Cerkev popotniki vere, potujoče Božje ljudstvo. Vsako potovanje pa zahteva priprave: ali je z avtom vse v redu, so varnostni pasovi zapeti, smo vzeli s sabo vse potrebno, smo ugasnili vse v hiši in ali smo zaklenili vrata, imamo denar, zdravila, urejeno zavarovanje, letalsko vozovnico, kateri CD bomo poslušali, kaj bomo oblekli, kaj bomo na potovanju brali ...? Kdo ve, kaj se bo zgodilo na dolgi poti v tuji deželi? Hebrejski izvirnik poudarja in naglašava romarjevo vprašanje: »Od kod bo prišla moja pomoč?« Gre za retorično vprašanje, pri katerem je odgovor jase: »Moja pomoč je od GOSPODA, ki je naredil nebo in zemljo.«

Za pravilno razumevanje psalma je potrebno pogledati v sobesedilo.

Popotnik vzdiguje svoj pogled h goram. Jeruzalem res obkrožajo gore, kar potrjuje tudi 125. psalm, ki je prav tako stopniški psalm: »Jeruzalem, gore so okrog njega ...« (2a) Kaj te gore pomenijo popotniku? Na vrhovih gora, posebno med dolgo potjo, so bili različni poganski templji in kulturi i. višin. Na teh krajih so pogani darovali svojim božanstvom, kar pa so mnogokrat od starih Kanaancev in drugih narodov prevzeli tudi judje, boga Baala ali pa boginjo Ašera. S tem so razbesnili Jahveja, saj so celo verjeli, da je Ašera Jahvejeva žena. Vedno znova so pozabljali živega Boga in ga sramotili. Gospod pa jim je zapovedal, naj se držijo zapovedi: »Jaz sem GOSPOD, tvoj Bog, ki sem

te izpeljal iz egiptovske dežele, iz hiše sužnosti. Ne imej drugih bogov poleg mene!« (2 Mz 20,2-3) Preroki so jih glede tega stalno opominjali in poučevali. Dvakrat na dan, ko so legli in ko so vstali, so morali moliti: »Šema Jisrael, Adonaj elohim, Adonaj ehad!« (Poslušaj, Izrael: GOSPOD je naš Bog, GOSPOD je edini! (5 Mz 6,4)) To je temelj judovske veroizpovedi monoteizma, vere v enega Boga, ki je oseben in se je razodel. To sta tudi prvi dve besedi Tore. Toda judovski vernik je bil zdaj obkrožen z gorami, na katerih so celo judje častili različne bogove, luno, sonce in zvezde ter v njih zaupali. Popotnik je bil zdaj pred odločitvijo, kateremu in kakšnemu Bogu bo

zaupal? Pa še nekaj je treba omeniti v povezavi z gorami. V tistem času so bile na gorah postavljene vojaške postojanke, ki so varovale in branile deželo in popotnike. Romar bi se lahko odločil zaupati človeški moči in pomoči. Takrat še ni bilo varnih rimskih poti, ampak so popotnike napadali razbojniki in tatovi. Posebno še, ko so šli romarji z darovi za Božjo hišo v Jeruzalem. Zato je bilo potovanje zelo nevarno, tudi če so šli v skupinah. Toda romar iz psalma na vprašanje, od kod mu bo prišla pomoč, odgovori: »Moja pomoč je od GOSPODA, ki je naredil nebo in zemljo.« To je dokaz globoke in čvrste vere. On Gospoda naslovi s stvarnikom. Kakšna vera in kakšno zaupanje sredi mnogih mikavnih bogov in boginj!

Romar ne zaupa goram, ampak Bogu. Lot je zbežal v gore, a Gospod je ohranil njega, ne pa gora. Tudi David je v času preganjanja zbežal v gore, a Bog je očeval njega, ne pa gora. Romar bi lahko zaupal v človeško moč čuvajev in bojevnikov,

ki so bili na gorah in so nadzorovali poti in kraje spodaj. Vendar raje zaupa stvarniku nebes in zemlje. Kajti čuvaji in vojaki lahko zaspijo, lahko so premagani ali pa zbolijo. Starši lahko umrejo, bratje in sestre se razpršijo, prijatelji nas zapustijo ali pa se odtujijo in slej ko prej ostanemo v svojih potrebah in stiskah sami. Zato se omenjeni romar odloči pravilno: »Moja pomoč je od GOSPODA, ki je naredil nebo in zemljo!« Judovski popotnik recitira izpoved vere, ki je tudi začetek Apostolske veroizpovedi: »Verujem v Boga Očeta, stvarnika nebes in zemlje!«

Romarjev varuh

Nato sledi: »Naj ne da, da bi tvoja noga omahovala, tvoj varuh naj ne dremlje.« Tu gre za preobrazbo osebnega zaimka iz prve osebe v drugo osebo. In še nekaj je treba naglasiti: ves psalm je prežet s hebrejsko besedo »shamar«, ki pomeni »držati, čuvati, stražiti, varovati, braniti, ščititi, bedeti, pazljivo paziti, spremljati, varovati«. (vr.

3,4,7b,8) »Shamar« označuje tudi nočnega čuvaja, ki čuva mesto in pravočasno posvari prebivalce glede nevarnosti. Nočni čuvaj mora biti buden, zato psalm pravi: »Glej, ne dremlje, ne spi, Izraelov varuh.«

Romar hodi po kamnih in jamah in je v stalni nevarnosti. Ne grozijo mu samo tolpe in roparji, ampak tudi divje zveri in kače. Pa tudi poškodbe, padci, zdrs, zvini in zlomi. Še najbolj nevarna pa je sončarica, ki so jo Judje imenovali sončna kap. Takrat niso imeli klimatiziranih avtov, pesek pa se je segrel nad sto stopinj Celzija. Stvarnik neba in zemlje z lahkoto drži popotnika za roko, da ne omahne in mu ne klecne njegova noga. Vse ima pod nadzorom. Ostali bogovi niso takšni. Oni dremljejo, spijo, so nemočni in sami potrebujejo pomoč ali pa jih zadene sončna kap. V 1 Kr 18,26-27 lahko beremo: »Báalovi preroki so vzeli junca, ki jim ga je (Elija) dodelil, ga pripravili, klicali Báalovo ime od jutra do poldneva in prosili: 'Báal, usliši nas!' Pa ni bilo ne

glasu ne odgovora. In poplesovali so okrog oltarja, ki so ga naredili. Opoldne se je Elija norčeval iz njih in rekel: 'Vpijte na ves glas, saj je vendar bog! Se je že kam zamislil ali se odstranil ali pa ima kakšno pot (*šel na stranišče*); morda spi, pa se bo prebudil.'« Predvsem med zimskimi meseci so poganski bogovi spali, prebudili pa so se v sezoni rasti in žetve. Jahve je drugačen. On ne spi, ne dremlje in ni utrujen.

Romarjeva senca

Sledi nova označba, kajti Gospod ni samo romarjev varuh, ampak je tudi njegova senca, ko pravi: »GOSPOD je tvoj varuh, GOSPOD je tvoja senca, nad tvojo desno roko.« Psalmisti se večkrat zatekajo v senco Gospodovih peruti (61,5; 36,8) »Varuj me kakor zenico v očesu, skrij me v senci svojih peruti.« (Ps 17,8) »Tisti, ki stanuje v zavetju Najvišjega, ki prenočuje v senci Mogočnega, pravi GOSPODU: 'Moje zatočišče in moja trdnjava, moj Bog, ki vanj zaupam.'« (Ps 91,1-2) Senca je zelo pomembna dobrina v

palestinski vročini. Popotniki jo iščejo, ker so v njej varni pred nevarno sončarico in kapjo. V senci počivajo od dolge in vroče poti. Toda za psalmista je Jahve najboljša senca. Naglašam, da senca sledi nam in pred njo ne moreš nikamor pobegniti. To pomeni, da je Gospod, ki je naš varuh, vedno z nami. Zato prispodoba sence postane Jahvejev portret. Gospod je tudi varuh nad desno roko. Kaj to pomeni? Zakaj je naglašena ravno desna roka? Desna stran je v boju nezavarovana in desni bok je odprt, kajti vojak nosi ščit z levo roko, v desni pa ima drugo orožje. Zato je nujno, da je Jahve na naši desnici. Takšno zaupanje potrjuje še en psalm: »Vedno postavljam predse GOSPODA; ker je na moji desnici, ne bom omahnil.« (Ps 16,8)

Romarjev Bog je Jahve

Romar ima tudi zagotovilo, da ga podnevi ne bo udarilo sonce ne luna ponoči. Spet gre za primerjavo z dvema poganskima božanstvoma. Bog Ra je egipčanski bog sonca,

boginja Nanna pa je mezopotamska boginja lune. Psalm stalno poudarja bitko popotnikov z drugimi, tujimi bogovi, ki tekmujejo za njihovo pozornost, podnevi in ponoči. Kajti pot je bila dolga in potovali so dan in noč. Isto velja danes za nas. Obkroženi smo s poplavo raznovrstnih alternativnih duhovnih ponudb, kajti sodobni religiozni hipermarket je zelo mikaven in pisan.

V vročem podnebjju je sončarica zelo nevarna. Prva nevarnost je torej sonce, kateremu so Judje pripisovali sončno kap. Naj vas spomnim, da je prerok Elizej obudil dečka, ki je umrl od sončne kapi, sončarice. (2 Kr 4,18-20) Druga nevarnost pa je bila luna (lunatizem). Stari narodi so verjeli, da ima luna škodljive učinke, kar je pomenilo biti mesečen ali pa božjasten - lunin udarec. O tem beremo v novi zavezi, ko Jezus ozdravi božjastne. (Mt 4,24; 17,15) Romar torej zaupa Božji obljubi, da ga podnevi ne bo udarilo sonce, ponoči pa ga ne bo udarila luna. Kajti njegov

Bog je Jahve.

Martin Luther je imel ta psalm za psalm tolažbe in zaupanja, ker nas uči, da moramo ostati neomajni v veri in čakati na Božjo pomoč in zaščito. Kajti tudi ko se zdi, da Bog spi, ali pa kot Luther pravi, da Bog »smrči«, imamo zagotovilo, ne glede na to, kako se počutimo ali kaj si mislimo, da je Bog buden in da za nas skrbi.

Romarjev očenaš

Na koncu psalma se spet ponovi: »GOSPOD te bo varoval vsega hudega, varoval bo tvoje življenje.« V tem vidim romarjev očenaš, tako kot moramo tudi moliti v očenašu: » ... in ne vpelji nas v skušnjavo, temveč reši nas hudega ...« Zato je ta psalm popularna liturgična himna za vse priložnosti. V protestantski tradiciji se bere na začetku in na koncu življenja, prav tako tudi na začetku ali pa na koncu bogoslužja. Ta psalm velja ob rojstvu, blagoslovitvi, krstu, poroki, posvetitvi, osvoboditvi odvisnikov, molitvi za bolnike, ob ozdravitvi, pogrebu ... Mnogi kristjani ga

preberejo ali pa recitirajo pred potovanjem, med vožnjo, pred operacijo v bolnišnici, pred izpitom, ob vselitvi v hišo ali pa v dom starejših občanov in ob različnih priložnostih.

Romarjeva molitev do večnosti

Zaključek psalma pravi: »GOSPOD bo varoval tvoje odhajanje in prihajanje, od zdaj in do večnosti.« Začne se z odhajanjem, ker gre romar iz templja domov, kjer je sprejel zaključni Aronov blagoslov: »Blagoslovljen boš ob prihodu in blagoslovljen boš ob odhodu.« (5 Mz 28,6) Konča pa se z romarjevim prihodom domov in s pogledom proti večnosti.

Naše celotno življenje je potovanje. Vsi smo romarji, zato lahko molimo ta psalm tolažbe in zaupanja vedno in povsod, od zdaj in do večnosti, kot nikoli zastarel in splošno priljubljen »evergreen«. Predlagam vam, da namesto besede »Izraelov« vstavite svoje ime in psalm še enkrat preberete ali pa se ga naučite na pamet.

Zakaj je Jezus

Bog je poslal Jezusa na svet zato,
da zaslepi tiste,
ki so jasno videli
in da vrne vid slepim.

Da ozdravi bolne,
zdrave pa pusti, da umrejo.

prišel?

Da pokliče grešnike na kesanje,
pravičneže pa pusti v njihovih grehih
zaslepljenosti.

Da nasiti siromake, bogate pa odpusti
prazne, brez vsega.

(Pascal, Misli, št. 772)

Intervju z Bogom

Sanjal sem, da sem imel intervju z Bogom.

»Torej, rad bi mi postavil nekaj vprašanj?« je rekel Bog.

»Če imaš čas,« sem odgovoril.

Bog se mi je nasmehnil. »Vsa večnost je v mojih rokah ...

Kakšna so tvoja vprašanja?«

»V čem te človek najbolj preseneča?«

Bog je odgovoril ...

»Kmalu se naveliča otroštva, želi čim prej odrasti, nato pa si ponovno želi biti otrok.«

»Svoje zdravje izgubi zaradi prevelike obremenjenosti z delom, saj želi čim več zaslužiti ...

Nato pa ves svoj denar zapravi za obnovitev zdravja.«

»Ker preveč skrbi za prihodnost, pozabi na sedanjost. Zaradi takšnega načina mišljenja pa je

njegova sedanjost in prihodnost neizkoriščena.«

»Živi, kot da ne bo nikoli umrl. V času smrti pa se mu zdi, da pravzaprav ni nikoli živel.«

Bog me je nato prijel za roko ... Nekaj časa sva bila tiho.

Potem sem ga vprašal: »Katere

živiljske modrosti želiš naučiti svoje otroke kot oče?»

Bog je rekel: »Želim jih naučiti, da ne morejo drugih pripraviti do tega, da bi jih ljubili. Vse, kar lahko naredijo, je, da si dovolijo biti ljubljene.«

»Da se ni dobro primerjati z drugimi.«

»Da odpuščajo s tem, ko vsaj poskušajo odpustiti.«

»Da lahko v nekaj sekundah globoko ranijo ljudi, ki jih imajo radi, in da lahko traja več let, da se te rane zacelijo.«

»Da najbogatejši človek ni tisti, ki ima največ, ampak tisti, ki potrebuje najmanj.«

»Da obstajajo ljudje, ki jih imajo zares radi, vendar preprosto ne vedo, kako bi jim to ljubezen tudi pokazali.«

»Da imata lahko dve osebi popolnoma različen pogled na določeno stvar.«

»Da ni dovolj samo to, da odpustijo drugim. Odpustiti morajo tudi sebi.«

»Hvala za tvoj čas,« sem rekel ponižno.

»Bi morda rad svojim otrokom povedal še kaj drugega?«

Bog se je ponovno nasmehnil in rekel: »Želim jim sporočiti, da sem tukaj. Vedno.«

Prevod: Ema Vitek

vir: <http://www.inspire21.com/>

En dan s hudičem

Dobila sva se zjutraj ob osmi uri na kavi. Povedal mi je, da je vstal že zgodaj, da je molil in bral Sveto pismo. Potem je razmišljal o Božji volji in se zahvalil za mnoge stvari. Med pripravljanjem zajtrka je prepeval, med zajtrkom samim pa je preletel še dnevne novice. Rekel mi je, da ni preveč vesel, če ga kdo opazuje. Zato je le stežka privolil v mojo prošnjo, da en dan preživim z njim. Pod enim pogojem: da ga nič ne sprašujem, kajti kdor sprašuje, dvomi, in kdor dvomi, je razdvojen. Po principu, da kdor laže, tudi krade.

Plačal mi je kavo. Pri tem je omenil, da je sicer ne pije, le izjemoma v družbi, ker ima težave z želodcem. Nekaj v zvezi s kislino in zgago. Pravil je, da je to njegov trn, da se ne prevzame in da se zaveda, da je

nekdo nad njim oziroma nad vsem. Navrgel je še kronično migreno, ki ga pesti že od najstniških let, odkar je sprejel vero in postal pobožen. Vse zavoljo višjih ciljev, v trpljenju se namreč rojevajo Božje poteze, trpljenje je zato vrednota, tako je dejal. Bog že ve, zakaj, je sklenil.

Spremljal sem ga v službi. Do sodelavcev se je obnašal zelo spoštljivo, do nadrejenih je bil vdan, kazal je prizadeven in vnet odnos do dela. Če je imel kdo kakšno težavo, je rade volje priskočil na pomoč. Tudi strankam je ponudil, da jim ustreže, kolikor je v njegovih močeh. Hkrati se ni pustil izsiljevati in manipulirati. Bil je zadržan in je znal razsoditi, kaj je prav in kaj storiti, da bodo stvari urejene čim bolj pošteno. Med delovnim dnem je dobil nekaj komplimentov in pohval, tudi če je bila kritika, jo je uglajeno sprejel. Naredil je več, kot je bilo treba, iz dejanj in iz odnosa do soljudi pa je iz njega vela dobrodušnost.

Na kosilo je bil povabljen k prijatelju.

Prisostvoval sem njuni družbi. Izkazalo se je, da je prijatelj v škripcih, pravzaprav v duševni stiski. Potreboval je podporo, prosil ga je za pogovor. Hudič mu je dal še več. Potolažil ga je z besedami iz Svetega pisma in mu dvignil vero. Pripovedoval mu je o svojih težkih izkušnjah in o svojih notranjih borbah in kako na dnu doline smrti sam vsakič znova najde novo upanje. Obljubil mu je, da bo molil zanj. Svetoval mu je, da obišče cerkev in ga spodbujal, da se oklene Boga. Celo o Jezusovem odrešenjskem delu sta govorila, o tem, kako je to pomembno in za človeka bistveno in za življenje nepogrešljivo.

Nato se je hudič odpravil na kratek sprehod. Pojasnil mi je, da si med sprehodom zbere in uredi svoje misli, razmisli o svojih dolžnosti in delu, ki ga mora tisti dan še opraviti, o ljudeh, ki jih pozna in potrebujejo takšno ali drugačno pomoč. Svoje skrbi in vsa bremena je predal v Božje roke, ljudi, do katerih je čutil sočutje, v Božje

varstvo, sebe pa v Božje vodstvo. V molitvi in zahvaljevanju.

Popoldne je opravil še kup zadev. Skoraj ga nisem mogel dohajati. Od rednih obveznosti do izrednih in nujnih klicev. Ves čas je bil uvideven in dostojen. Nikomur ni svetoval na silo, nikogar ni obsojal, nobenih pavšalnih trditev ni dajal, nobenih nepristojnosti, nobenega moraliziranja. Do vsakega, s katerim se je pogovarjal, je bil iskren, človeški, pošten, dosleden, ljubezniv. Svojega časa in energije ni ljubosumno čuval zase, ampak se je na vsako prošnjo, če je le mogel in znal, odzval. Izdatno. Tudi če je moral spremeniti svoje načrte. V vsaki situaciji je iskal možnost, da sočloveku vlije novega upanja in mu vzbudi vero v Boga. Včasih je bil deležen tudi posmeha in kakšne nesramne opazke na račun svojega prepričanja. Vendar je ostal miren in pogumno nadaljeval. Ni se smilil sebi, češ da je žrtev, ampak je z veseljem prenašal razne preizkušnje.

Zvečer je šel v Cerkev. Po cerkvenem obredu si je vzel čas za druženje s prijatelji, verniki, jih bodril in jih prijazno nagovarjal k dobremu.

Nato me je peljal domov. Zahvalil sem se mu, da sem smel en dan preživeti z njim. Ker je videl, da ga poslušam, je spregovoril še malo o sebi. Povedal mi je, da se večkrat znajde v osebnem precepu, ko ne ve ne kam

ne kako. Pogosto se sprašuje, čemu vse to, čemu ves ta trud. Od bojev s strahom in žalostjo ne beži. Ostati hoče zvest svoji odločitvi in svoji veri. Vendar ga skušnjave včasih premagajo. Zato ima vedno pred očmi kesanje in na ustih prošnjo za milost. Zaradi stalnih pritiskov se sprašuje, ali je sploh na pravi poti. Tu pa tam ga kakšen človek ali splet okoliščin spravi v obup in razočaranje, vendar

mu odpuščanje ni tuje. Saj, kot pravi, je tudi sam podvržen slabostim in grehu. Včasih izgleda tako, kot bi ga zapustil sam Bog in bi v njem ostalo samo zlo. Ranjen in strt, a ne išče krivde drugje. Ker se zaveda, da je nič. Strah ga je in grabi ga jeza, a ostaja ponižen. V slovo mi je priznal, da mu daje voljo do življenja edino iskrena vera, kajti »brez vere namreč ne moremo biti Bogu všeč,« je sklenil.

Kasneje sem razmišljal, kaj sploh še ostane Bogu, česar ne bi imel tudi hudič? Najbrž je to edinole ljubezen, ki je bila voljna tudi umreti ... Na križu, vsem na očem, od vseh zapuščena ... Kajti *Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinoorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.*

Peter Golob

Bog je ustvaril učitelja

Šesti dan je Bog ustvaril moške in ženske. Sedmi dan je počival. Ne toliko, da bi si odpočil, ampak da bi se pripravil za delo, ki ga bo opravil naslednji dan, saj je bil naslednji dan osmi dan. To je bil dan, ko je Bog ustvaril PRVEGA UČITELJA.

Ta učitelj, čeprav je bil vzet izmed vseh mož in žena, je imel veliko pomembnih lastnosti, zaradi katerih je bil drugačen od ostalih. Bog je ustvaril učitelja tako, da je bil trdnejši in stanovitnejši od ostalih ljudi. Ustvarjen je bil, da vstane zelo zgodaj zjutraj in ne gre spat pred 23.30. Vmes pa čisto nič ne počiva.

Učitelj je moral biti sposoben prenesti, da je bil na deževen ponedeljek za šest ur zaprt v nepredušni učilnici skupaj s petintridesetimi »pošastmi«.

Moral je tudi biti sposoben med velikonočnimi prazniki popraviti 103 eseje. Bog je ustvaril zdržljivega in trdnega učitelja, pa vendar tudi nežnega. Učitelj je »bil opremljen« z nežnimi rokami, ki lahko obrišejo solze iz lic zapuščenega in osamljenega učenca, solze iz lic šestnajstletnega dekleta, ki ni bilo povabljen na maturantski ples.

In v tega učitelja je Bog »vlil« veliko mero potrpežljivosti. Potrpežljivost, ko učenec vpraša, če lahko ponovi navodila, čeprav jih je učitelj ravnokar ponovil drugemu učencu. Potrpežljivost, ko je učenec pozabil denar za malico že četrtrič zaporedoma. Potrpežljivost, ko je ena tretjina učencev pisala test negativno. In seveda potrpežljivost, ker učbeniki še niso prispeli, čeprav se začne pouk že naslednji dan.

Bog je dal učitelju malo večje srce kot je srce povprečnega človeka, ker mora biti njegovo srce dovolj veliko, da ljubi otroka, ki vpije: »Sovražim ta

predmet, dolgočasen je!» in tudi, da ljubi otroka, ki ob koncu ure steče iz razreda, brez da bi pozdravil ali se zahvalil.

In končno, Bog je dal učitelju veliko zalogo upanja, ker je vedel, da bo učitelj vedno upal: da se bodo otroci nekega dne naučili črkovati, da ne bo rabil finančno zalagati učencev v menzi, da bo petek končno prišel, da bo imel prosti dan, da bo svoboden ...

Ko je Bog ustvaril učitelja, je stopil nazaj in občudoval delo svojih rok. In Bog je videl, da je bil učitelj dober. Bil je zelo dober, odličen. Bog se je nasmehnil, saj ko je pogledal učitelja, je videl prihodnost.

Vedel je, da je prihodnost v rokah učiteljev. Ker je Bog tako ljubil učitelje, je deveti dan ustvaril: Zasnežene dni, ko ni pouka!

Prevod: Tabita Jovanović

vir: <http://www.inspire21.com/>

Nagovor skupnosti

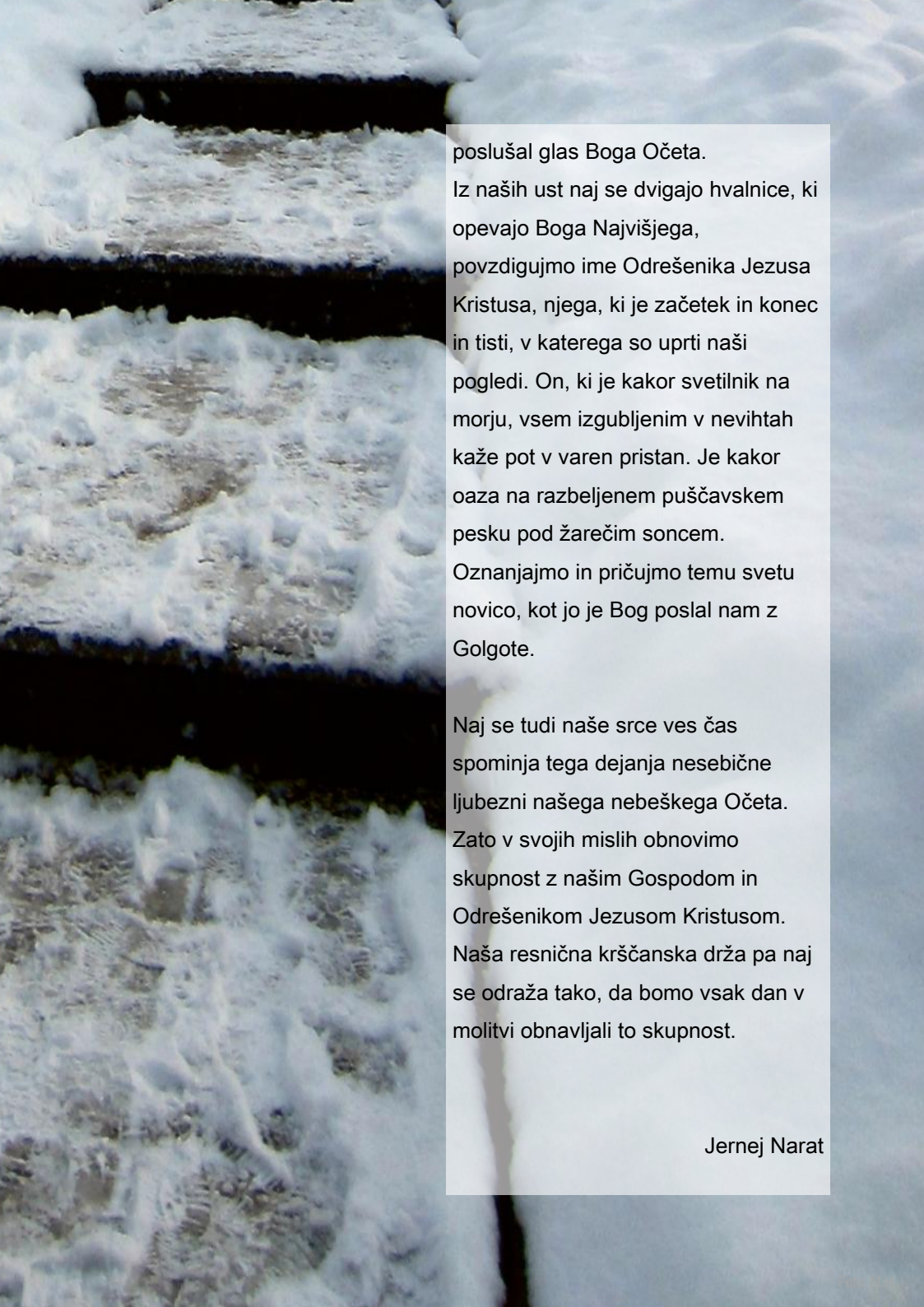
Vsaka stvar, ki služi človeku in jo uporablja za vsakdanjo rabo, lahko pa tudi smo občasno, je izpostavljena umazaniji, obrabi, iztrošenju. Tudi s človekom je enako. Na poteh, kjer hodimo, na nas preti mnogo nevarnosti, skušnjav, pri katerih ravnamo različno modro. Za nekatere odločitve spoznamo, da so na nas pustile enako sled, kot to vidimo pri uporabi kakšnega orodja. Umazanija greha povzroči otopele čute, individualizem pa nas je oropal pristnih odnosov z bližnjimi. Rezultat tega pa vodi le še v globljo odtujenost in otopelost. Psalmist (kralj David) je v 51. psalmu zapisal:

»Očisti me greha s hizopom, da postanem čist, operi me, da postanem bel bolj kot sneg.«

Belino novozapadlega snega uporabi psalmist za prisposodbo očiščene duše. Hizop je zelišče – dišavnica, ki so jo v Stari zavezi uporabili Hebrejci v Egiptu. Z njo so podboje vrat premazali s krvjo, da se je njihovih hiš izognil pokončevalec.

Kajti Bog Oče je poskrbel za odrešitev tistih, ki ga kličejo ob dnevu stiske. Ob stvarjenju sveta je vedel za človekovo grešnost, vedel je za vse padce, ki jih bo doživelo človeštvo. Veselimo se dneva, ko je na ta svet in na nas zasijala milost, ko smo tudi mi bili očiščeni s krvjo, ki je bila prelita na Golgoti.

Z radostjo se spominjajmo dneva, ko je bilo naše ime zapisano v knjigo življenja, trenutka, ko smo tudi mi doživeli očiščenje. Vse človeštvo naj razglaša veselo vest, ki smo je bili deležni, vzklikajmo z veseljem in radostjo v srcih, da je Jezus Kristus edini, ki rešuje, edini, ki ljubi človeka toliko, da je dal življenje zanj, ker je

poslušal glas Boga Očeta.
Iz naših ust naj se dvigajo hvalnice, ki
opevajo Boga Najvišjega,
povzdiguje ime Odrešenika Jezusa
Kristusa, njega, ki je začetek in konec
in tisti, v katerega so uprti naši
pogledi. On, ki je kakor svetilnik na
morju, vsem izgubljenim v nevihtah
kaže pot v varen pristan. Je kakor
oaza na razbeljenem puščavskem
pesku pod žarečim soncem.
Oznanjajmo in pričujmo temu svetu
novico, kot jo je Bog poslal nam z
Golgotе.

Naj se tudi naše srce ves čas
spominja tega dejanja nesebične
ljubezni našega nebeškega Očeta.
Zato v svojih mislih obnovimo
skupnost z našim Gospodom in
Odrešenikom Jezusom Kristusom.
Naša resnična krščanska drža pa naj
se odraža tako, da bomo vsak dan v
molitvi obnavljali to skupnost.

Jernej Narat

Lea Brkič

evangeljska pastoralna delavka,
animatorka in moderatorka na
področju družbenih dejavnosti
Evangeljske Cerkve v Novem mestu

Dejavna molitev pravičnega

*»Veliko moč ima dejavna molitev
pravičnega.« (Sveto pismo, Jakobovo
pismo 5, 16b)*

Jakob govori v tem odlomku o potrpežljivosti in molitvi. Čeprav sta to dva različna pojma, ju Jakob enači. Govori o poljedelcu, ki potrpežljivo čaka svoj sad. Vmesni čas med sejanjem in žetvijo ni kratek. Kar

nekaj časa mine, da seme začne kaliti in šele po tem se počasi vidijo zametki sadu. Kljub temu, da je nekaj že vidno, mine še kar precej časa, preden odtrgamo prvi sadež ali požanjemo pšenico. Ta vmesni čas je čas potrpežljivosti. Tisti, ki ni potrpežljiv, bi šel prekopavat zemljo in gledat, ali že klije. S tem bi sad uničil in nikoli ne bi dočakal žetve.

Potrpežljiv človek pa čaka in ne preverja, kaj se v zemlji dogaja. Zanj je dovolj dejstvo, da je posejal pravo seme in ve, da bo to seme vzklilo s pomočjo sonca in dežja, kar pa več ni odvisno od njega, ampak od Boga.

Ali smo v vmesnem času, medtem ko molimo in čakamo odgovor na naše molitve, potrpežljivi? Omenjena vrstica je zelo zanimiva. V njej ima vsaka beseda svoj pomen.

Prvo vprašanje je: Kdo je pravičen?

»Ni pravičnega, niti enega« (Rim 3,10a). Če nismo farizeji in sami sebe ne smatramo za pravične, lahko v tej vrstici najdemo opravičilo, da nam ni potrebno moliti. Vendar se izjava tu ne konča, ampak se nadaljuje:

»Kakor se je torej po prestopku enega človeka zgrnila obsodba na vse ljudi, tako tudi zaradi pravičnega dejanja enega prihaja na vse ljudi opravičenje, ki daje življenje« (Rim 5,18). In še več: »Če pa že kdo stori greh, imamo pri Očetu zagovornika, Jezusa Kristusa, pravičnega« (1 Jn 2,1). Torej smo pravični zaradi Jezusa Kristusa, zaradi česar imamo pravico moliti. Molitev pravičnega je molitev vsakega kristjana, ki je v pravem in neprestanem odnosu z Bogom. Tak kristjan se zaveda, kaj pravičen Bog od njega zahteva in se ne

obremenjuje z vprašanjem, ali je sploh vreden, da moli. On tudi ne bo molil za nekaj, za kar ve, da Bogu ni po volji.

Drugo vprašanje je: Kakšna je dejavna molitev?

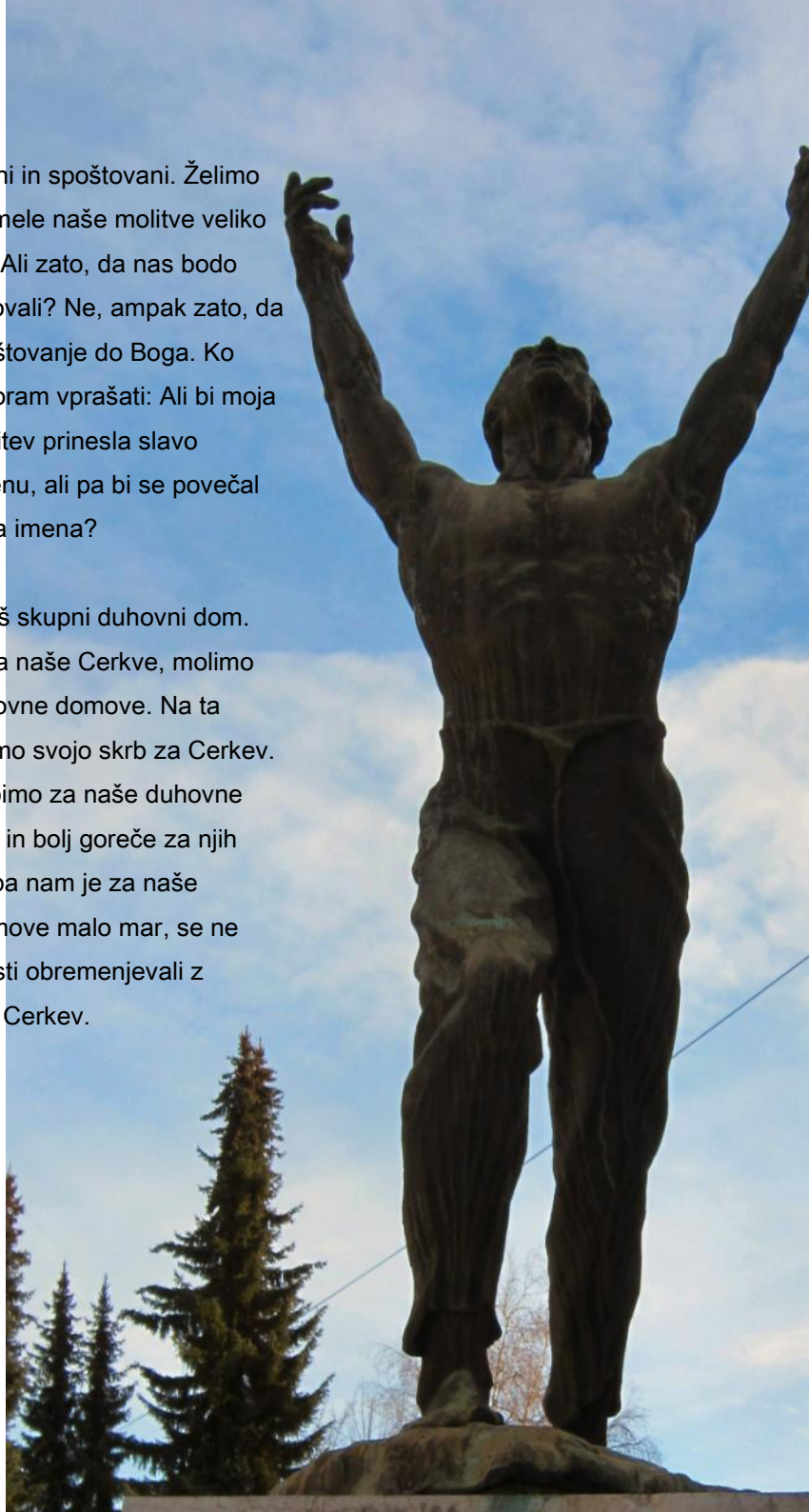
Molitev pravičnega se razlikuje od molitve ostalih ljudi po tem, da je ta molitev goreča in vztrajna. Ko molimo za svoje osebne potrebe ali za potrebe naših najbližjih, nam je veliko lažje goreče in vztrajno moliti. Ko pa molimo za nekaj, kar ni naša osebna potreba, takrat je naša gorečnost vprašljiva. Včasih je večja, včasih pa manjša, sčasoma pa morda celo izgine ali pa molimo samo iz navade. Ravno tako je tudi z vztrajnostjo. Za svoje osebne potrebe smo pripravljene vztrajno moliti, dokler ne dobimo tistega, za kar prosimo.

Tretje vprašanje je: Kakšna moč je v vztrajni molitvi pravičnega?

Jakob pravi, da ima takšna molitev veliko moč. Ljudje z veliko močjo, politično, finančno, fizično ... so

iskani, cenjeni in spoštovani. Želimo pa si, da bi imele naše molitve veliko moč. Zakaj? Ali zato, da nas bodo ljudje občudovali? Ne, ampak zato, da bo raslo spoštovanje do Boga. Ko molim, se moram vprašati: Ali bi moja uslišana molitev prinesla slavo Božjemu imenu, ali pa bi se povečal ugled mojega imena?

Cerkev je naš skupni duhovni dom. Ko molimo za naše Cerkve, molimo za naše duhovne domove. Na ta način izražamo svojo skrb za Cerkev. Čim bolj skrbimo za naše duhovne domove, več in bolj goreče za njih molimo. Če pa nam je za naše duhovne domove malo mar, se ne bomo kaj dosti obremenjevali z molitvami za Cerkev.

Da bi bolje razumeli to dejstvo, razmislimo o tem, kako skrbimo za svoje zidane domove. Vsak dan se vračamo v isti dom, čeprav med potjo proti domu vidimo mnogo hiš, ki so lepše in večje kot je naša. Vendar niti ne pomislimo, da bi se rajši ustavili v neki drugi hiši in tam začeli pripravljati kosilo, pospravljati, likati, se umivati ... Domov se radi vračamo zato, ker je tam naša kuhinja, naša postelja, ker so tam naša oblačila in naši domači ... Morda se niti ne zavedamo, vendar za naše domove skrbimo zelo vneto, »goreče in vztrajno«. Vrat ne odpiramo komurkoli in kadarkoli. Preden gremo od doma, preverimo, če nikjer ne teče voda in če je vse izklopljeno. Vrata skrbno zaklenemo in še enkrat preverimo, ali so res

zaklenjena. Ko se odpravljamo na dopust, pa še dodatno poskrbimo, da bo z našim domom vse v redu. To počnemo vsak dan »goreče in vztrajno« in ni nam težko to delati. Nikoli se še nisem zalotila, da bi prigovarjala, zakaj moram vsak dan zaklepiti hišo. Zakaj smo tako skrbni za naše domove? Zato, ker vemo, da so naši domovi kraj, kamor se vedno radi vračamo in se v njih dobro počutimo. Vse to je zato, ker do svojega doma čutimo pripadnost in svoj dom ljubimo. Za nobeno ceno ne želimo svojega doma izgubiti niti dovoliti, da ga kdorkoli uniči ali poškoduje. Ali vsaj toliko, kot skrbimo za naš dom iz kamna in lesa, skrbimo tudi za naš duhovni dom – Cerkev?

Marija Barborič

evangeljska pastoralna delavka in
voditeljica molitvene skupine v
Evangeljski Cerkvi v Novem mestu

Pavlova molitev

Že učenci, ko so opazovali svojega učitelja Gospoda Jezusa, kako je molil, so ga prosili, naj jih nauči moliti. Vse življenje so molili, tako kot mnogi od nas, vendar so opazili, da je bil Jezusov pristop k molitvi drugačen in tudi same molitve so bile drugačne od tistih, ki so jih bili vajeni. Tudi apostol Pavel je veliko molil še kot ortodokсни jud – farizej, ko pa je doživel Božji

dotik, srečanje z vstalim Kristusom, so se tudi njegove molitve korenito spremenile. Od trenutka, ko se je spreobrnil, je svoje življenje posvetil Kristusu. In če je kdo imel globoke in učinkovite molitve, lahko rečemo, da jih je apostol Pavel zagotovo imel. Kar nekaj njegovih molitev je zapisanih v Svetem pismu in če smo iskreni, jih je še ponoviti težko, kaj šele da bi doumeli njihove globine. Mnogi bi radi imeli uspehe in rezultate, kot jih je imel apostol Pavel, vendar brez posvečenja in cene, ki jo je Pavel plačal. Zato predlagam, da si pogledamo del ene od njegovih

molitev, zapisanih v Svetem pismu:
»Slišal sem o vaši veri v Gospoda Jezusa in ljubezni do vseh svetih. Zaradi tega se ne neham zahvaljevati za vas in se vas spominjati v svojih molitvah, da bi vam Bog našega Gospoda Jezusa Kristusa, Oče veličastva, dal duha modrosti in razodetja, v spoznanju njega, in razsvetljene oči srca, da bi vedeli, v kakšno upanje vas je poklical ...« (Ef 1, 15-18)

Apostol Pavel piše vernikom v Efezu, da je slišal za njihovo vero v Gospoda Jezusa in tudi, da imajo ljubezen do vseh svetih. Ko ljudje slišimo takšno novico, smo vznemirjeni in se čudimo, češ kako duhovna je ta Cerkev, saj vemo, da je vera v Gospoda Jezusa in ljubezen do vseh svetih eden glavnih temeljev krščanske vere. Pavel se je tega zelo veselil, vendar jim je želel še več. V pismu jim je povedal, kaj je slišal o njih in da se zaradi tega v svojih molitvah vedno zahvaljuje Bogu in tudi, da moli za njih. Nadalje še opiše, kaj moli:

»... Da bi vam Bog našega Gospoda Jezusa Kristusa, Oče veličastva, dal duha modrosti in razodetja, v spoznanju njega, in razsvetljene oči srca, da bi vedeli, v kakšno upanje vas je poklical.«

Pavel se je zavedal, da samo vera v Gospoda Jezusa ni dovolj, da bi obstali, ampak je potrebno spoznanje, kdo je ta Jezus. Zato moli in tudi pove, komu moli. Prosim Boga za vas, *»da bi vam Bog našega Gospoda Jezusa Kristusa, Oče veličastva dal duha modrosti in razodetja, v spoznanju njega ...«* Molil je za njih, da bi jim Bog Oče dal duha modrosti in razodetja in razsvetljene oči srca, da bi spoznali, kdo je ta Jezus Kristus, v katerega verujejo in *v kakšno upanje* jih je poklical. Zakaj je Pavel molil tako? Poglejmo, kaj je zapisal malo pred tem: *»Slavljen Bog in Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki nas je v nebesih v Kristusu blagoslovil z vsakršnim duhovnim blagoslovom.« (Ef 1,3)* In potem našteva, kaj so ti blagoslovi.

Kateri so pravzaprav ti blagoslovi, za katere je Pavel tako goreče molil, da bi jih verniki takrat in danes poznali?

Efežani spoznajte vendar, kaj ste v Kristusu. Spoznajte, da ste v Kristusu izvoljeni, ljubljeni, posinovljeni, pomiloščeni, da ste po njegovi krvi odkupljeni in oprani grehov, odrešeni, obdarjeni z modrostjo in razumnostjo. Vam je razodeta skrivnost Božje volje in njegov načrt odrešenja, ste dediči nebeškega kraljestva, zapečateni s Svetim Duhom, da bi bili v hvalo njegovega veličastva. In ko Pavel vse to našteje, naenkrat privre iz njega ta njegov vzklik – molitev, ki jo premišljujemo: *»Slišal sem o vaši veri v Gospoda Jezusa in ljubezni do vseh svetih in zaradi tega se ne neham zahvaljevati za vas in se vas spominjati v svojih molitvah, da bi vam Bog našega Gospoda Jezusa Kristusa, Oče veličastva, dal duha modrosti in razodetja, v spoznanju njega, in razsvetljene oči srca, da bi vedeli, v kakšno upanje vas je poklical ...«*

Verjetno je apostol Pavel poznal Jezusove besede, ki so zapisane v Janezovem evangeliju. » *Tedaj je Jezus govoril Judom, ki so verovali vanj: 'Če ostanete v moji besedi, ste resnično moji učenci. In spoznali boste resnico in resnica vas bo osvobodila.'* Odgovorili so mu: *'Abrahamovi potomci smo ...'* *'Vem, da ste Abrahamovi potomci, in vendar me skušate umoriti, ker za moje besede v vas ni prostora.'*« (Jn 8,31-33,37)

Zato je Pavel tako goreče molil za njih, da bi spoznali tega Gospoda Jezusa, v katerega so začeli verovati, in v kakšno upanje jih je poklical. Pavel je želel, da ne bi končali kot mnogi judje in tudi mnogi pogani, ki so začeli verovati v Jezusa, a niso dopustili, da bi Božja beseda našla prostor v njihovih srcih in bi jih naredila za učence. Ti so imeli ime in so se ponašali kot judje s tem, kdo so: Abrahamovi potomci oziroma danes bi rekli – kristjani.

Pavel je vedel, da so mnogi verniki, ki so na začetku verovali v Jezusa in vzljubili brate in sestre, zapadli v zanko, češ kaj moram jaz storiti, da bi bil odrešen. Od tukaj izvira ta njegova goreča molitev: spoznajte Kristusa in kaj ste v Kristusu, le tako boste lahko obstali v stiskah, preizkušnjah, trpljenju in ob navalu lažnih nauk. Le če boste resnično spoznali njega, ki vas je odrešil, in blagoslove, s katerimi vas je že blagoslovil, boste lahko obstali.

Kot v času prve Cerkve in v vsej zgodovini krščanstva nam tudi danes grozijo zanke odpadništva od prave vere v Gospoda Jezusa, zato se oprimimo tolažbe in obljube, ki nam ju daje Sveto pismo: » *Večno življenje pa je v tem, da spoznavajo tebe, edinega resničnega Boga, in njega, ki si ga poslal, Jezusa Kristusa.*« (Jn 17,3) »*Ljudstvo pa, ki pozna svojega Boga, bo ostalo trdno in bo delovalo.*« (Dan 11,32)

Kupi mleko

Mlad fant se je udeležil sredinega študijskega preučevanja Svetega pisma. Pastor je govoril o tem, kako slišati Božji glas in mu biti poslušen. Mladenič se je začel spraševati: »Ali Bog še vedno govori človeku?« Po bogoslužju je z nekaj prijatelji odšel v kavarno, kjer so se pogovarjali o sporočilu, ki so ga slišali v Cerkvi. Nekateri so delili svoje osebne izkušnje o tem, kako jih je Bog vodil na različne načine. Okoli desetih zvečer se je ta mladenič odpravil domov. Ko je sedel v avtomobilu, je začel moliti: »Bog, če še vedno govoriš ljudem, spregovori tudi meni. Poslušal bom. Vse bom naredil, da bom izpolnil tvojo voljo.«

Ko se je vozil po glavni ulici, ga je nenadoma prešinila misel, da naj se ustavi in kupi mleko. Zmajal je z glavo in rekel na glas: »Bog, si to ti?« Ni dobil odgovora, zato je nadaljeval pot proti domu. Vendar mu ta misel ni dala miru ... Kupi mleko.

Spomnil se je na to, kako Samuel ni prepoznal Božjega glasu in kako je

tekel k Eliju. »V redu Bog, če si to ti, bom kupil mleko.« Ni se zdelo, da je to težak test poslušnosti. Mleko lahko vedno kupiš in ga tudi porabiš. Tako se je ustavil in kupil mleko. Nato pa je nadaljeval svojo pot proti domu.

Ko je šel prišel na konec Sedme ulice, je čutil, da se mora na to ulico vrniti. To je noro, je pomislil, in se zapeljal čez križišče. Vendar je vedel, da se mora vrniti. Na naslednjem križišču je obrnil svoj avtomobil in peljal nazaj proti Sedmi ulici. V šali je na glas rekel: »V redu, Bog, storil bom to.«

Peljal se je mimo blokov, nato pa nenadoma začutil, da se mora ustaviti. Zapeljal je k pločniku in pogledal naokoli. Nahajal se je v trgovskem delu mesta. Soseska ni bila ravno med najlepšimi, vendar je že videl tudi slabše. Trgovine so bile zaprte in v večini hiš je že bila tema, saj so ljudje že spali.

Ponovno je nekaj začutil: »Pojdi in daj mleko družini v hiši nasproti te ceste.« Mladenič si je hišo ogledal. Bil je

temno in zdelo se je, da so ljudje nekam odšli ali pa da so že spali. Usedel se je nazaj v avtomobil misleč: »Bog moj, to je noro. Ti ljudje že spijo in če jih zbudim, se bodo zagotovo zelo razjezili. Poleg tega pa bom izpadel zelo neumno.«

Toda še vedno je čutil, da mora odnesti mleko tej družini. Končno je odprl vrata avtomobila in rekel: »Bog, če si to ti, bom odšel k tej hiši. Če želiš, da izgledam neumno oziroma noro, v redu, želim ti biti poslušen. Verjetno ima to svoj namen, vendar, če takoj ne odprejo vrat, bom odšel.«

Prečkal je cesto in pozvonil. Zaslišal je hrup. Moški glas je zavpil: »Kdo je? Kaj želite?« Še preden bi mladenič lahko odšel, so se vrata odprla. Tam je stal moški, ki je nosil majico s kratkimi rokavi in kavbojke. Izgledal je, kot da je pravkar vstal iz postelje. Njegov izraz na obrazu je bil precej čuden in zdelo se je, da mu ni prav nič ni všeč, da nek neznanec stoji na pragu njegove hiše.

Moški je vprašal: »Kaj želite?« Mladenič mu je izročil steklenico mleka in rekel: »Izvolite, to sem kupil za vas.« Moški je vzel mleko in odhitel nazaj v hišo. V španščini je povedal nekaj glasnih besed. Nato je iz hodnika prišla ženska, ki je odnesla mleko v kuhinjo. Moški ji je sledil. V rokah je držal dojenčka, ki je jokal. Tudi možu so na obraz prišle solze. Rekel je: »Pravkar sva z ženo molila. Ta mesec sva imela veliko stroškov. Denarja je zmanjkalo, zato za otroka nisva imela mleka. Molil in prosil sem Boga, da mi pokaže, kako bi lahko dobila mleko.« Žena pa je iz kuhinje zavpila: »Boga sem prosila, da naj pošlje angela. Ali ste vi morda angel?«

Mladenič je vzel svojo denarnico in jima dal ves denar, ki ga je imel. Nato se je obrnil in odšel proti svojemu avtomobilu. Začel je jokati. Vedel je, da Bog še vedno govori ljudem ... In da odgovarja na molitve.

Prevod: Ema Vitek

vir: <http://www.inspire21.com/>

Pascalova stava

BOG

obstaja

ne obstaja

verjamem

NEBESA
(večna sreča)

NIČ

JAZ

ne
verjamem

PEKEL
(večna nesreča)

NIČ

»Že, že, toda staviti morate! To ni dano kar tako na voljo.

Za kaj se boste odločili? Pretehtajmo dobitek in izgubo, če se odločite, da Boga ni, ali pa, da Bog je. Presodimo oba primera:

- če dobite, dobite vse;
- če izgubite, ne izgubite ničesar.

Brez omahovanja torej stavite, da Bog je!«

(Blaise Pascal, francoski matematik, filozof, fizik)

Skavti zgradili most čez Krko!

Srečanje katoliških in protestantskih skavtov iz Novega mesta in Prekmurja

V soboto, 2. februarja 2013, so se na grmskem griču pri Evangelijski cerkvi »Dobrega pastirja« Novo mesto srečali protestantski in katoliški skavti. Protestantski skavti oz. Royal Rangerji so bili iz domače evangelijske Cerkve, pridružili so se jim tudi kolegi iz prekmurskih Cerkva, katoliški skavti pa so bili iz lokalne enote steg Novo mesto 1, ki nosi ime »Gorjanski medvedje«. Moto srečanja približno 140 skavtov je bilo *Zgradimo prijateljstvo!*

Srečanje je nepričakovano preseglo vsa pričakovanja. Še več, srečanje je preseglo vse verske ovire. Srečanje katoliških in protestantskih skavtov se

je iz oblike ekumenskega združevanja spontano prelevilo v človekoljubno dejanje civilne družbe. Zgodil se je preskok iz formalnega združevanja do realnega boja za skupen interes. Od forme k vsebini. Od krščanstva do civilne iniciative. Od mozaika do celote. Namesto drže spoštovanja razlik in iskanja skupnih točk se je pozornost usmerila k skupnim ciljem. Namesto gole vadbe in enoličnega učenja je prišlo do aktivacije civilne družbe na ravni posameznika.

Dodelan program srečanja z vsemi delavnicami je bil scenarij, po katerem se je zgodil akcijski film »Skavtski most čez Krko«. Minulo srečanje katoliških in protestantskih skavtov torej ni bil le dogodek, ampak resničnostni šov: bila je zabava in bil je boj. Boj vseh za enega in enega za vse!

Poleg vseh sestavin velikega dogodka je imelo srečanje še nekaj več. Imelo je posebne efekte, značilne za največje filmske uspešnice. Zato lahko mirno rečemo, da je srečanje imelo dodano vrednost,

Foto: Damjan Fortuna

Skavti iz vseh bregov so si podali roke in čez Krko zgradili most, trden kot kamen, skala kost!

Foto: Damjan Fortuna

omogočile pa so jo tiste prvine, ki so značilne za naravne katastrofe in druge velike nesreče: pihanje vetra s sunki, zimske padavine, snežna nevihta, hlad in mraz, bliskanje in grmenje, in kot piko na i še potresni sunek (ob 14:35 z žariščem pri Železni Kapli na avstrijskem Koroškem). Sončen petek in sončna nedelja ter vmes v soboto nepozaben splet neprilik, ki je pričaral idealne pogoje za urjenje neustrašnih skavtov in skavtinj!

Kot stranski učinek teh apokaliptičnih razmer se je utrjevalo prijateljstvo. In prijateljstvo je bilo močnejše. Dokaz temu je volja in vztrajnost vodij delavnic, vodij starostnih skupin, vseh

pomočnikov ter ne nazadnje izvajalcev tehnične plati dogodka, ki so se s skupnimi močmi in sodelovanjem dokopali do največjega bogastva: do skavtskega navdušenja. Neprecenljivo!

Po vzoru slogana »Glej, bilo je zelo dobro«, lahko udeleženci minulega srečanja skavtov drug drugemu pogumno priznajo: »Ej, prijatelj, bilo je zakon!« V dokaz temu vzkliku je dejstvo, da so bile vremenske razmere, ki so stvar višjih sil in na katere nima vpliva noben organizator, pisane skavtom na kožo kot že dolgo ne!

Peter Golob

Odkrivamo darove Božje narave

Ali radi pijete čaj?

Pri nas ga pijemo zelo radi. Posebno čaj, za katerega sami nabiramo zelišča na vrtu ali v bližnji okolici.

Pozimi nas čaj tako prijetno ogreje.

Njegov čudoviti vonj pa v nas obudi spomine na sproščene ure v svobodni Božji naravi. Ko ga pijemo, se spominjamo poti in stez, kjer smo nabirali zelišča. Spominjamo se prijateljev, ki so bili z nami. In zaupnih pogovorov, ki smo si jih podarili, ko smo se sklanjali k rožam in jih duhali.

Vas zanima, kako se je začelo to naše navdušenje za nabiranje zdravilnih rastlin?

Saj smo jih nabirali že prej, a vse se je spremenilo, ko se je naša nečakinja Lučka vpisala v zeliščarski krožek. Že po prvem srečanju nas je vsa vesela obiskala in nam pripovedovala o tem,

kar je izvedela pri krožku.

»Ali veste, da so zdravilna zelišča darovi Božje narave?« nas je vprašala.

Prikimali smo, saj to smo vedeli.

»Kaj pa to, ali veste, kaj je dejal neki mislec v srednjem veku?«

Tega nismo vedeli, zato nas je poučila: »Narava, vsi travniki in košenice, vsi hribi in griči so lekarnе.«

Še preden smo lahko odgovorili, da je to zelo lepa misel, je nadaljevala: »Ali

veste, da zdravilnih rastlin ne uporabljamo samo za zdravljenje različnih bolezni, ampak tudi za ohranjanje in utrjevanje zdravja?«

Pritrdili smo ji in takoj nam je postregla z novim spoznanjem:

»Zdravilna zelišča lahko uporabljamo v prehrani, higieni in kozmetiki. Zelo pomembno pa je že samo nabiranje zdravilnih rastlin, saj nas sprosti in zbliža z naravo.«

V prvi uri spoznavanja zdravilnih rastlin se je naučila res veliko, saj je hitela pripovedovati: »Veste, kajne, da to, da smo povezani z naravo, pomeni tudi, da se do nje vedemo spoštljivo in

je ne ropamo?»

Seveda smo se strinjali z njo. Želela nas je preizkusiti in je vprašala: »Ali poznate pravila nabiralcev zdravilnih zelišč?«

Ja, nekaj zlatih pravil smo že poznali.

Začeli smo ji naštevati:

»- Nabiramo samo tista zelišča, ki jih dobro poznamo.

- Naberemo jih le toliko, kot jih potrebujemo.

- Tistih rastlin, ki so zaščitene, ne trgamo.

- Zelišča nabiramo v lepem in suhem vremenu.

- Zelišča nabiramo v čistem okolju.«

Malo smo morali razmisliti, vendar je

Lučka že nadaljevala:

»- Zelišča nabiramo v košaro, ne v plastične vrečke.

- Doma jih povežemo v šopke ali razprostremo na pladenj in damo sušiti na zračen in senčen prostor.

- Ko se posušijo, jih shranimo v steklene kozarce in jih označimo z napisi.«

Medtem ko je Lučka govorila, sem v

posodi zavrela vodo. Vanjo sem stresla pest posušene materine dušice in timijana. To je zdravilna mešanica, ki nas varuje pred prehladom. V prostoru se je razširil prijeten vonj. Počakali smo še nekaj minut, nato smo si čaj nalili v skodelice. Vonj po materini dušici in timijanu je med nas pričaral spokojnost. Kar utihnili smo. Nekaj časa je bilo med nami slišati le srebanje čaja. Zdelo se je, kot da smo se umaknili v brezčasje.

Prva je skodelico izpraznila Lučka.

Vsa zasanjana je dejala: »Komaj čakam, da pride pomlad in bom lahko začela nabirati zdravilne rožice.«

Pogledala nas je in dodala: »Ali bomo šli kdaj skupaj v naravo?«

»Zagotovo bomo šli,« smo ji pritrdili.

Zdaj se vsi skupaj že veselimo nove sezone nabiranja zdravilnih zelišč, saj vemo, da nas bo Lučka naučila veliko zanimivega o darovih Božje narave.

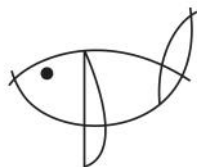
Deklica se z učiteljem pogovarja o kitih. Učitelj ji razlaga, kako je nemogoče, da bi kit pogoltnil človeka, saj ima glede na svojo velikost zelo majhno grlo.

Deklica ponavlja, da je kit pogoltnil Jona, učitelj pa, da je to nemogoče.

»Ko bom prišla v nebesa, bom vprašala Jona«, pravi.

»Kaj pa, če je Jona končal v peklu?« vpraša učitelj.

Deklica mu odgovori: »Potem ga boste pa vi vprašali!«

Otroci v vrtcu rišejo, vzgojiteljica hodi med njimi in jih opazuje pri delu. Ustavi se pri deklici, ki se zelo trudi, in jo vpraša, kaj riše.

»Narisala bom Boga«, odgovori.

Vzgojiteljica postane in reče:

»Saj nihče ne ve, kako Bog izgleda.«

Deklica pa: »Zdaj bodo vedeli!«

Pri verouku katehet govori o desetih Božjih zapovedih. Ko otrokom razloži, kaj pomeni zapoved »spoštuj očeta in mater«, vpraša:

»Ali obstaja zapoved, ki nam govori, kako naj se obnašamo do bratov in sester?«

Takrat deček iz skupine (najstarejši med otroki v družini), odgovori kot iz topa:

»Ne ubijaj!«

BISTVENO JE, DA NIKDAR NE PRENEHATE POSTAVLJATI VPRAŠANJ.

(ALBERT EINSTEIN)

SE JE ŽE KDAJ ZGODILO, DA ČASI NISO BILI TEŽKI IN JE BILO DENARJA DOVOLJ?

(RALPH WALDO EMERSON)

MISLITE, DA JE DENAR VIR VSEGA ZLA?

STE SE ŽE KDAJ VPRAŠALI, KAJ JE VIR DENARJA?

(MILTON FRIEDMAN)

TEHNOLOGIJA SE DOGAJA. TO NI NE DOBRO NE SLABO.

JE ŽELEZO DOBRO ALI SLABO?

(ANDREW GROWE)

ALI NI ČUDNO, KAKO NIČLA, ČE STOJI NA KONCU, POVEČA VREDNOST?

(NEZNANI AVTOR)

Letnik 29, številka 1-2/2013

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Izdajatelj:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto
Matična številka: 5811309000
Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.
Urednik: Peter Golob
Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič
Jezikovni pregled: Tabita Jovanović
Izbor fotografij in slik: Peter Golob
Foto naslovnica in zadnja stran: Manca Hrovat
Grafična priprava:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Digitalni tisk:
Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:
Revija Vode počitka
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Kontakt (odgovorni urednik):
telefon: 07/334-13-41
gsm: 041/373-505
elektronski naslov:
evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854

ISSN (spletna izdaja):
1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v elektronski obliki na spletni strani Evangeljske cerkve Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. – Razen, če ni ob navedku zapisano drugače.

***Ko za sprostitev nimate časa,
ste je najbolj potrebni.***

(Sidney J. Harris)